

i de sidste 20—30 Aar, og det vil jeg ikke være med til.

Hermed skal jeg forlade dette Emne og vende mig til en Sag, som det dog synes mig endnu bør omtales ved denne Lejlighed, hvor der er fremkommet saa meget vigtigt og uvigtigt imellem hinanden. Det er en Sag, der selvfølgelig ligger os alle paa Hjerte; det er den sørgelige og i vore Øjne selvfølgelig højst ubillige Behandling, som vore Landsmænd i det nordlige Slesvig i disse Dage ere udsatte for gennem den massevisse Udvisning, der foretages dernede. Der er ikke Tale om en enkelt Mands Udvisning af en eller anden Grund, maaske hans mere eller mindre hensynsfulde Opførsel lige over for den Stat, hvis Gæst han er, men om en Udvisning af danske Borgere i Flokke og det ikke alene løse og ledige Personer, men faste, bostidende Mænd, ejendomsbesiddende Mænd, uden at det er muligt at se nogen personlig Grund dertil. Det forekommer mig, at det maa være Regeringens Pligt — og jeg haaber, at den allerede har opfyldt den — at gøre Forestillinger imod disse Udvisninger hos den venskabelige Magt, hvis Provinsautoriteter foretage dem. Vi ere kun smaa, og vi ere kun svage, og hvis Forestillingerne ikke nytte til noget, maa vi finde os deri, og der kan ikke være Tale om, at vi kunne gøre Gengæld. Det vilde være baade dumt og urigtigt. Men derfor er det dog ikke sagt, at en saadan Forestilling ikke kan have nogen Betydning, selv lige over for Tyskland. Haabet beskæmmer jo ingen. Og i alt Fald har det efter min Formening Betydning over for os selv. Det har den Betydning, at det ikke ser ud, som om man her i Landet fra Regeringens og Rigsdagens Side var aldeles blind for, hvorledes en Del af Statens Borgere behandles i et andet venskabeligt sindet Land. Og endelig vil jeg tillade mig at sige, at med denne store Udvisning, der nu finder Sted, kan der fremkomme Trang, og at det er det danske Samfunds Pligt at afhjælpe denne Trang. Der kan fremkomme Ruin, Nød og Tab, og det forekommer mig, at det ogsaa der er en Pligt for det danske Folk, for det danske Samfund, at træde hjælpende til. Jeg forlanger intet Svar af den høje Regering herpaa. Det er kun en Henstilling til den. Og jeg er overbevist om, at den i saa Henseende vil gøre alt, hvad der kan gøres, hvis den ikke allerede har gjort det.

Ellinger: Da det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) ikke er til Stede i Aften,

og det kun drejer sig om et enkelt Punkt, hvor han i sit meget interessante og ogsaa meget bestikkende Foredrag i Gaar kom ind paa en Sag, der refererede sig til en Udtalelse af mig, vil jeg nu afstaa fra at komme ind herpaa, men der er en mere almindelig Bemærkning, som det ærede Medlem gjorde, hvorom jeg til Trods for, at han er fraværende, vil sige et Par Ord. Statsbanernes Forhold har jo været i særlig Grad Genstand for Forhandling i disse Dage, og af de Ting, der kom frem, uddrog det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) den Slutning, at vi alle her og fra alle Sider ansaa Jærnbaneledelsen for at være absolut slet, og at den, hvis man kunde sætte den af ved en Afstemning, ubetinget vilde blive afsat. Jeg vil nu sige, at denne Slutning kan man i Almindelighed ikke drage af den Omstændighed, at Mænd af alle Partier, ja, maaske næsten enhver, der har haft Ordet, har omtalt Forholdene ved Statsbanerne, thi selv om en Engel eller mange Engle kom til at regere Statsbanerne, vilde der dog altid være en Mængde Forhold at klage over. Statsbanerne gribe nemlig saa dybt ind i de daglige Forhold, fordi de berøre vore Interesser paa det nærmeste, og hvorledes man end indretter en Mængde Forhold, vil der dog stadig væk komme ny Krav op, og Kravene ville blive stillede ved hver enkelt Finanslovbehandling. Dermed skal jeg selvfølgelig ikke sige, at Ledelsen alligevel er ulastelig, men jeg skulde tro, at den højtærede Indenrigsminister saavel som Administrationen i det hele taget vil sætte megen Pris paa den Meningsudveksling, som finder Sted her i Salen, til de Ønsker, der fremsættes, naar det overhovedet er muligt at tilfredsstille de Interesser, der komme frem her i Salen, og som undertiden gaa i stik modsat Retning.

Jeg har endvidere ønsket ogsaa at berøre et Forhold, der allerede er berørt af den højtærede Finansminister. Der er en Institution, der hedder Krydstoldvæsenet, og det er dette Væsens Formaal at sikre vore Kyster mod, at der sker Indsmugling af Varer, idet selve Havnene jo ere tilstrækkelig beskyttede ved fast ansatte Toldembedsmænd, ligesom der ogsaa der, hvor vi have Fastlandsgrænse, er tilstrækkelig Beskyttelse. Det forekommer mig, at dette Krydstoldvæsen ved sin Virksomhed undertiden kommer til berøre en Næringsvirksomhed herhjemme paa en højst ubehagelig Maade, idet der derved paalægges vor Skibsfart en overordentlig stor Byrde. Resultatet af Krydstoldvæsenets Virksomhed